

Středověký trubadúr

jihofrancouzský středověký autor a interpret milostných písní

S postavou muzikanta-básníka-vypravěče, který putoval mezi vesnicemi či šlechtickými dvory, se setkáváme v dějinách mnoha kultur. V jižní Francii byli trubadúři básníci, skladatelé a interpreti středověké světské milostné poezie (12. až 13. století). Trubadúřské písně byly převážně o hrdinství a lásce. Trubadúři byli oblíbeni u šlechty (Guillaume de Poitiers, *1071 – †1127, Bertrams de Born, Béatrice de Béthune, *asi 1150 – †1220, Adam de la Halle). Německou obdobou byli minnesängři. Jejich tvorba byla sólová, přednes doprovázeli hrou na strunný nástroj. Podle kurtoazních pravidel opěvovali hlavně lásku k vdané ženě. Rájem středověkých básníků-hudebníků byla Provence i další regiony jižní Francie. Zatímco slovo *minstrel* původně mohlo znamenat jak žongléra, akrobata, tak i hudebníka, *trubadúři* představovali elitu. Své básně psali v oksitánštině, tedy *langue d'oc*, která na jihu dnešní Francie převládala až do 15. století. Ústup tohoto "jazyka trubadurů" přineslo až připojení Provence k Francouzskému království v 15. století a především Francouzská revoluce (1789-1799). Za vůbec prvního trubadura je označován Vilém Akvitánský (Guillaume d'Aquitaine, též Guilhèm IX lo trobador, 1071-1126), a k jeho následníkům řadí dějepisci tak významné autory jakými byli Dante, Boccaccio a Villon. K tématům Vilémovy tvorby patřila láska, ženy i vlastní sexuální dobrodružství, a jeho otevřenost i ostrovtip prý vzbuzovaly jak skandál tak i obdiv.

